

Tato práce zkoumá, jakými způsoby se farmáři pěstující kakao v Ghaně učí o možnostech využití nových technologií. Těmito technologiemi jsou zde myšleny technické vstupy, zejména hnojiva a hybridní semena. Dosavadní výzkum se zabýval převážně způsoby, kterými se farmáři učí o výnosech spjatých s využitím těchto inovativních vstupů. Nicméně, není zcela jasné, zda se farmáři učí spíše o těchto výnosech, nebo o tom, jaké množství těchto vstupů je optimální použít. Tato práce se proto zabývá způsobem, jakým se farmáři rozhodují a učí o tom jaké je jejich optimální množství těchto vstupů. Pěstování kakaa vyžaduje využití značného množství lidské síly. Tato práce proto zkoumá způsoby učení se o nejen technických, ale i o lidských vstupech. Podobný výzkum z farem v Indii naznačuje, že vysoké rozdíly ve výnosech mezi farmáři způsobují, že se farmáři spoléhají spíše na vlastní úsudek, než na pozorování chování sousedních farmářů z jejich vesnice, tj. takzvané sociální učení. Mezi farmáři kakaa v Ghaně existují tyto velké rozdíly ve výnosech, což naznačuje, že se tyto farmáři pravděpodobně řídí spíše vlastním úsudkem, než vypořádaným chováním ostatních farmářů ze své vesnice. Využití ekonometrického modelu, který odhaduje převládající formu učení se o optimálním množství vstupů, ukazuje, že farmáři kakaa v Ghaně se opravdu spoléhají převážně na svůj úsudek v případě technických vstupů, nicméně v případě lidských vstupů se řídí spíše vypořádaným chováním sousedních farmářů ze své vesnice.